

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 636/22
11.1.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Весне Матковић, председника већа, Јасне Беловић и Иде Никитовић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Ђорђе Бокшан, адвокат из Панчева, ул. Змај Јовина бр. 5в, против туженог ББ из ..., ул. ... бр. ..., ради развода брака, вршења родитељског права, уређења виђања са мал.дететом и издржавања, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Смедереву, Судска јединица у Ковину П2 125/22 од 01.06.2022. године, у седници већа одржаној дана 11.01.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Смедереву, Судска јединица у Ковину П2 125/22 од 01.06.2022. године у ставу петом изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву-Судска јединица у Ковину П2 125/22 од 01.06.2022. године делимично је усвојен тужбени захтев па је ставом првим изреке разведен брак између тужиле и туженог, закључен дана ... године и уписан у матичној књизи која се води за матично подручје ... под текућим бројем ... за ... годину. Ставом другим изреке заједничко дете, мал. ВВ, рођена ... године поверена је на самостално вршење родитељског права мајци. Ставом трећим изреке утврђено је пребивалиште мал. ВВ на адреси пребивалишта мајке у ..., у улици ... број ... или за случај промене свако друго пребивалиште мајке. Ставом четвртим изреке одређен је начин одржавања контакта и виђања туженог са мал. ВВ по договору оба родитеља и према могућности и жељама малолетног детета. Ставом петим изреке обавезан је тужени да на име свог доприноса за издржавање мал. ВВ, плаћа сваког месеца унапред до 05-ог у месецу за

текући месец износ од 18.000,00 динара, почев од дана подношења тужбе 17.03.2012. године узимајући у обзир до сада плаћене износе на име издржавања (просечно 12.000,00 динара месечно) док за то буду постојали услови. Ставом шестим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом седмим изреке одбијен је као неоснован део тужбеног захтева да се обавезе тужени да на име свог доприноса за издржавање мал. ВВ уплаћује на рачун тужиље до 5. у месецу за текући месец износ од пресуђеног износа од 18.000,00 динара до траженог износа од 36.000,00 динара, почев од дана подношења тужбе и то за све рате уназад, па за сваки наредни месец, а све док трају законски услови.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу из свих законских разлога побијајући, како произлази из разлога жалбе, у ставу петом изреке (у жалби очигледно грешком означен став шести).

Испитујући правилност наведене пресуде у побијаном делу, у смислу члана 386 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" број 72/11 са каснијим изменама и допунама), у вези члана 202 Породичног закона, Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба туженог неоснована.

У првостепеном поступку није учињена нека од битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 ЗПП, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, нити се жалбом туженог указује на постојање неке друге битне повреде која је могла бити од утицаја на доношење законите и правилне пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља и тужени су дана ... године закључили брак у коме је .... године рођена њихова ћерка, малолетна ВВ. Мал. ВВ похађа други разред основне школе. Дете је са посебним потребама, болује од церебралног спазма, због чега је корисник социјалне заштите, има личног пратиоца који јој пружа подршку у редовном школовању и у области кретања. Прималац је накнаде за туђу негу и помоћ у висини од 10.000,00 динара. Трошкове физикалне терапије у износу 12.000,00 динара сноси тужиља док трошкове хипотерапије (јахање) плаћа тужени по терапији 3.500,00 динара и додатно сноси путне трошкове до Београда. Посебни трошкови лечења износе око 70.000,00 динара и у вези са тим потребама постоји договор странака. Трошкове лечења мал. ВВ у Загребу плаћа послодавац туженог, трошкове смештаја и исхране носе саме странке. Друге, основне потребе исхране, одеће, обуће, хигијене, за школске и ваншколске активности мал. ВВ на месечном нивоу износе око 36.000,00 динара. Тужиља је запослена као административни радник у приватној фирми где остварује минималну зараду, на име топлог оброка месечно прима 400,00 динара, а на име путних трошкова 8.000,00 динара. Живи са мал. ВВ и пунолетним сином за кога његов отац плаћа алиментацију у износу од 9.000,00 динара. Живе у изнајмљеном стану за који тужиља плаћа закупнину од 70 евра. Режијске трошкове плаћа 45.000,00 динара месечно, када није грејна сезона плаћа 15.000,00 динара. Тужени је запослен у ЈП ЕПС на радном месту референта, остварује зараду од око 80.000,00 динара. Живи сам у породичној кући која је власништво његових родитеља. Све трошкове домаћинства плаћа сам и током грејне сезоне они износе око 25.000,00 динара, а ван грејне сезоне око 15.000,00 динара. Кредитно је задужен, по једном кредиту отплату врши у месечним ануитетима од 14.000,00 динара а по другом у износу од 5.000,00 динара месечно. У подмиривању

основних потреба мал. ВВ учествује са 12.000,00 динара месечно.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је, након што је оценио да су се за развод брака странака стекли услови, применом одредбе члана 41 Породичног закона донео одлуку о разводу брака, а потом применом одредби члана 61, 67- 71, 160-162, 266, 270 и 272 Породичног закона одлучио да се мал. ВВ повери на бригу и старање тужилји ради самосталног вршења родитељског права, одредио начин одржавања личних односа са туженим и обавезао туженог да почев од дана подношења тужбе па убудуће на име свог доприноса за издржавање мал. ВВ месечно плаћа 18.000,00 динара. Висину доприноса туженог првостепени суд је одмерио с обзиром на утврђене потребе мал. ВВ које се тичу основних животних потреба (у погледу посебних потреба постоји договор странака и помоћ послодавца туженог) са једне и могућности странака, њихове године живота, радну способност и имовинске прилике са друге стране. Преко тако досуђеног, а до траженог износа од укупно 36.000,00 динара, тужбени захтев за издржавање је одбио.

Тужилац у жалби не доводи у сумњу утврђене чињенице у погледу потреба мал. Марије и досуђену обавезу оспорава само с позивом на околност да висина његовог доприноса не одговара његовим могућностима.

Одредбом члана 154 и 160-163 Породичног закона прописано је право малолетног детета на издржавање и мерила утврђивања висине обавезе родитеља. Тим законским одредбама је регулисано да свако дете има право на животни стандард који је примерен његовом физичком, менталном и друштвеном развоју, према томе интерес детета је основни интерес којим се суд мора руководити приликом доношења одлуке. Родитељи су дужни да издржавају своју децу из сопствене имовине или прихода, а у складу са својим могућностима. Могућности родитеља, међутим, не процењују се на начин на који се то чини када су у питању други облици законског издржавања, већ се сматра да су родитељи увек дужни, макар и по цену жртвовања неких сопствених потреба да обезбеде издржавање свом малолетном детету. Родитељи су дужни да се одричу властитог егзистенцијалног минимума и да улажу посебне напоре за прибављање потребних материјалних средстава за издржавање малолетног детета. Имајући у виду чињенично стање утврђено у првостепеном поступку, које у делу утврђених потреба мал. ВВ није доведено у сумњу наводима жалбе, а имајући у виду и законом прописану минималну суму издржавања која у време доношења побијане пресуде износи 36.677,00 динара и према оцени Апелационог суда висина досуђене обавезе туженог представља адекватно одмерени допринос туженог који би уз обавезу тужилје, која осим новчаног давања има и обавезу свакодневног ангажовања на чувању, подизању и васпитању мал. ВВ, могао обезбедити средства која су према утврђеним чињеницама неопходна за њено издржавање.

Како је ради остварења најбољег интереса малолетног детета уз тужилју и тужени дужан обезбедити новчана средства за подмирење његових егзистенцијалних потреба, уколико је потребно и уз смањење својих личних расхода, жалбене наводе туженог којим оспорава висину досуђеног доприноса није могуће прихватити.

Код чињенице да се одлука о тужбеном захтеву заснива на чињеницама постојећим у моменту закључења расправе без утицаја је жалбени навод којим тужени

указује да почев од 18.07.2022.године мал. ВВ води на рехабилитацију у специјалистичку ординацију и да то изискује додатне трошкове. Ради се о чињеници која није постојала у моменту доношења пресуде па не може бити од утицаја на њену правилност, стога ни предмет оцене у поступку њене жалбене контроле. Како је због промене околности значајних за одређивање обавезе издржавања у складу са одредбом члана 164 Породичног закона одлука о издржавању подложна променама наведена околност би, за случај да су за то испуњени сви услови, могла бити релевантна у поступку евентуалне измене досуђеног издржавања.

На основу изнетог, применом члана 390 ЗПП одлучено је као у изреци ове пресуде.

Председник већа-судија
Весна Матковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић